

21.

Sau vụ đó, anh Điền không thèm nhìn mặt tôi nữa. Tôi cũng không có cơ hội để thanh minh với anh. Mỗi lần gặp tôi, mặt anh lạnh băng. Tôi chỉ biết trút nỗi bực bội lên đầu Chứng em:

- Thằng mắc dịch! Mà chơi trò gì vậy?

Mặt Chứng em nhơn nhơn:

- Tao trả thù giùm mày mà mày chửi tao hén?

- Trả thù cái khi mốc! – Tôi gắt - Thiếu gì cách trả thù, lại đi trả thù kiểu đó?

- Thiếu gì cách sao mày không làm đi! - Chứng em bĩu môi - Cứ mở miệng ra là nói dóc!

Câu nói của Chứng em khiến tôi nhẩn mặt. Mọi khi, nghe nó nói cái giọng đó, tôi đã hùng hổ lượm gạch phan vô đầu nó từ lâu rồi. Nhưng bữa nay, tôi như kẻ đuối hơi, không nhấc tay động chân nổi. Tôi ngồi phệt xuống đất, thần thờ, rời rã. Thấy tôi ngồi nín thinh, Chứng em có vẻ lạ lùng. Rồi dường như chợt nhận ra nỗi đau sâu kín của tôi, Chứng em ngồi xuống bên tôi, giọng áy náy:

- Bộ mày giận tao hả?

Thấy tôi lắc đầu, nó lại hỏi:

- Không giận sao mày không nói gì hết vậy?

Tôi tiếp tục làm thinh.

- Mày cười lên coi! - Chứng em lay vai tôi.

Tôi cười, nụ cười méo xẹo. Chứng em dòm tôi lom lom một hồi rồi bỗng vung tay tuyên bố: